

முடிந் திருக்கிறது.

இத்தனை இருந்தாலும், வலிகள் மறுக்க முடியாத ஒரு நன்மையைச் செய்தன என்பதை இப்போது என்னால் உணர முடிகிறது. அவை மண்ணரிப்பதைத் தடுத்தன. அவ்வவ்வளவுகளின் பசளகையும், மண்ணின் கனிம வளங்களும் மழையில் அடித்துச் செல்லப்பட்ட ஒழுங்குகளில் ஓடி, வாய்க்கால்களில் இறங்கி, வயல்களில் பரந்து, சிறுகடலில் சேர்ந்துவிடாது தடுக்கப்பட்டதை ஒரு பெருநன்மையாய் நான் காண்கிறேன்.

மக்கித் திருவின கிழக்குப் புறத்தில் மானாவளை வயல். அதனை அணைத்து நடுங்கிடையாக் கிடக்கிறது பருத்தித்துறையிலிருந்து சாவகச்சேரிக்கு பஸ் ஓடத் தொடங்கியிருந்த கல் திரு. பஸ் ஓடினால் பனையளவு உயரத்துக்கு மக்கி அடித்தெழும்பும். அது அடங்க அரை மணி நேரமாவது ஆகும்.

கிழக்குப் புறத் தரவையிலிருந்து வலிந்த சோளகம் புரண்டெழுந்து வந்தால் மானாவளை வயல் கடந்து வருகையில் அங்குள்ள புழுதியையும் உள்வாங்கிக்கொண்டு வயல்பாதையிடும் வீச்சுடன் வெளிப்படுகையில் எதிர்ப்படுவது மக்கித் திரு. அடக்களையில் புகைபோக்கிபோல அது. இருந்தாலும் அங்கிருந்த இரண்டொரு கல்வீடுகளில் கட்ட புகைபோக்கி இருக்கவில்லை. அத்தனக்கு அது பழமமை. அத்தனக்கு அது கிராமம்.

அந்த மக்கித் திருவில் அது அடித்துவரும் அழகை எப்போதும் எங்கேயும் காணமுடிந்திராது. புழுதி மகேம் போல் அப்போது உருக்கொண்டிருக்கும். பஸ் சன்ற நேரமாக அது இருந்தால் திருமுகப்பில் வரும் உருவம் கட்ட மறைந்துபோயிருக்கும். சாவகச்சேரியிலிருந்து பருத்தித்துறையைக் காலம், மதியம், மாலையென மீன்று முறை பஸ் வந்துசெல்லும். பஸ் நின்று பின் இரதைத் து சன்ற சத்தத்தில், யார் பஸ் ஸைவிட்டு இறங்கிவருவது என்பதை விடும்புப் பார்ப்பது பலருக்கும் அங்கே ஒரு பொழுதுபோக்கு. அந்த விடும்புப் பார்ப்பதும் ஆவல் உந்த வாசலுக்கு ஓடிவந்த நான் மக்கித் திருவின கிழக்கு முனையைப் பார்த்தபடி அந்த மதியமணுகும் வளையில் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்.

வலிந்த சோளகம் புழுதியை அடித்துக்கொண்டு மறேக்கு நோக்கி ஓடிவருகிறது. புகாரீழை கிடந்து அசைவதுபோல ஒரு திரை, அது என்னகை கடந்துசன்றபின் நான்கண்களகைக் கசக்கிக் கொண்டு எதிரே பார்வையைக் குவிக் கிறேன்.

யாரோ வருகிறார்கள் தான். வளள்ளை வடேட்டி, வளள்ளைச் சட்டை, வளள்ளைச் சால் வயையுடன் ஓர் உயரமான மனிதர். அவரை எனக்குத் தெரியும். நான்கைந்து மாதங்களுக்கு ஒருமுறையாவது வீட்டுக்கு வந்து சாத்திராதி விஷங்களைப் பசேவிட்டு, அம்மாவின் ஜாதகக் குறிப்பை அல்லது கரைகேயைப் பார்த்து பலன் சொல்லிவிட்டு, இல்லாவிட்டால் ஒரு ஜொக்கு நிறைந்த ஆட்டுப்பால் கோப்பியைக் குடித்துவிட்டுச் செல்கிற சாத்திரிதான் அது.

நான் அம்மாவை அழைத்துச் சொல்கிறேன்: “அம்மா! சாத்திரியார் வாறார்.”

“வரட்டுக்கும், அதுக்களை நீ தந்தி குடும்புக்கிராய்?”

அம்மாவின் அசட்டை என்னை ஆச்சரியப்படுத்துகிறது.

அம்மாவைக் கு சாத்திரிமலே ஒரு காய்தல் ஏறியிருக்கிறது என நான் எண்ணி முடிகையில், “தங்கச்சி அரூளுறாப்போல கிடக்கு, ஏணயை வந்து ஆட்டிவிடும்” என்கிறாள் அம்மா.

நான் விறாந்தயையில் குசினிப்பக்கமாய்த் தொங்கிய ஏணயை சென்று ஆட்டுகிறேன். இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் பிறந்த தங்கச்சி ஏணகைகள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள். சில வாரங்களாகத் தான் அம்மா வீட்டு வலகைகளை முழுதாகச் செய்ய ஆரம்பித்ததும். அவளது நொய்த உடம்பு தறே அந்தப் பறேறில் நீண்டகாலமாகிவிட்டதென்பதை, வயதுபோன பண்கள் வந்து பசேவிட்டுப் போகையில் உதிர்க்கும் அனுதாபப் பசேசுக்களில் நான் கிரகித்திருந்தேன். அந்தக் களைப்புக்கிட அம்மாவிடத்தில் ஒரு எரிச்சல் சாத்திரிமலே கிளம்ப காரணமாய் இருந்திருக்கலாம்.

“அம்மா!” வாசலில் சாத்திரியின் அழைப்புக் குரல் கடைக்கிறது.

குசினிக் குப் பக்கத்தில் வாழை. அதற்குப் பக்கத்தில் தான் அட்டாளை. கழுவிய பாத் திரங்களைக் கவிழ்த்துக் காயவகை கிற இடம். வாழகைக் கு முன்னால் கிணற்றில் அள்ளிவந்திருந்த வாளித் தண்ணீரில் அம்மா சட்டி பாணகைகளைத் தயேத்துக் கொண்டிருந்தபடியே வாசலை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்.

அவளது முகத்திலிருந்து கபோமம் அல்லது அசட்டை எதுவோ கொஞ்சம் மாறியிருக்கிறது. கொடும்புகைகள் ஒரு சிரிப்பு குமிழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. “வாரும், சாதத்திரியார்” என்கிறாள். “ராசா, பாயை எடுத்து திண்ணையில் போட்டுவிடு.”

நான் அம்மாவைப் பார்க்கிறேன். எப்படி அவளது அசட்டை அந்தளவு சீக்கிரம் மாறியது என்ற ஆச்சரியம் எனக்கு. இருந்தும் எதுவும் விளங்காமலே விருந்தினர் வந்தால் அமர்வதற்கென வாங்கிவதை திருந்த மட்டக்கிளப்புப் பண்பாயை எடுத்து வந்து நடுக்கொள்ள விரித்துவிடுகிறேன் விறாந்தையில்.

விறாந்தையில் ஏறிய சாதத்திரி முதலில் ஏணையைத் திறந்து குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு, பாயை விறாந்தை ஒட்டுவரை நகர்த்திப் போட்டு அம்மாவைப் பார்த்தபடி அமர்கிறார்.

அம்மா தன்கை வலையை அப்போது முடித்துக்கொண்டு அவருடன் வந்து பசேமாட்டாளென்பதை எப்படியோ அவர் புரிந்திருக்கிறார். சாதத்திரி ஏணையை விரித்து குழந்தையைப் பார்த்த பின்னால் அம்மாவின் முகம் முன்னரவிட பிரகாசமாக, ஒரு கலையை உள்ளடக்கிக் கொண்டு, விகசித்திருக்கிறது.

சாதத்திரிக்கு அந்தக் கலையே திரிந்திருக்க முடியும். காரணமும் புரிந்திருக்கலாம். ஆயினும் அந்த மலர்ந்த முகத்தில் ஒரு கீற்றளவு மாற்றமில்லை. எவரையும் வசியவகைகும் பசேசுண்டு சாதத்திரிக்கு. தோற்றமும் தான். உயர்ந்த சிவந்த உருவம். நன்கு எண்ணெய் பிசி பின்னால் படிய வாரிவிடப்பட்ட தலமையிர். ஏறு நெற்றியில் கீற்றுகளாக இழுத்த திருநீறு. நெற்றி மையத்தில் சந்தனப் பொட்டு. அதன் நடுவில் ஒரு குங்குமப் புள்ளி. எப்போதும் வற்றிலை அதக்கிய வாய். அதனால் என்றும் சிவந்த சொண்டுகள். அகன்ற கரையுள்ள இந்திய வடேடி. அதே நிறத்தில் முழுக்கைச் சட்டை. தோளில் சால்வை.

“கொழந்தை பொறந்து எத்தினை நாளாச்சும்மா?” சாதத்திரி அம்மாவைக் கேட்கிறார்.

அம்மா தன்கவனம் மாறாமலே சட்டி, பாணை, பணை, கதேதில் களை சாம்பல் போட்டு விளக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். பின் ஒரு கணத்தில் நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்து சாதத்திரியை நேருக்குநேர் பார்க்கிறாள். அவளது கண்களில் இன்னும் கநேதி ஒளிர்கிறது. பிறகு சொல்கிறாள்: “பிள்ளை பிறந்து இப்பரண்டு மாசம் முடியுது. ஆனால் நீர் சொன்ன

மாதிரி ஆம்பிளப்பிள் எயிலில்லை, சாதத் திரியார் , பொம்பிளபிள் எதைதான் .”

சாதத் திரியிடமிருந்து பசே சில்லை சிறிதுநேரம் . ஒருவாறு பின்னர் சமாளித்துக்கொண்டு, “அதனால் என்ன, அம்மா? பொண்ணாப் பொறந்தாலும் அது ஆண் மபிச்சோடதான் பொறந்திருக்கும் . இருந்து பாருங்க, புள்ள உங்களுக்கு இன்னொரு ஆம்பிளப் புள்ளயாததான் இருப்பா” என்கிறார் .

“எல்லா இடத்திலயும் சொல்லுறமாதிரி எனக்கும் கதவை விடாதயும் . இந்த விஷயத்தில நீர் சொன்ன சாதத் திரம் பிழைச்சுப் போச்சு” என்று அம்மா திட்டவட்டமாய்ச் சொல்லிச் சிரிக்கிறாள் .

பக்கென்று மறந்தது சாதத் திரியின் முகத்தில் கழற்றாத கர்ண கவசமாய் இருந்த புன்னகை.

தன் வலையில் கவனமான அம்மா, மறுபடி நிமிர்ந்து சாதத் திரியைப் பார்த்துவிட்டு அந்த அவரது சிதையில் சிறிது அதிர்கிறாள் . அந்த வித்துவ கர்ணத்தின் பங்கத்தையெந்தாம் வகுப்புவரையே படித்த அந்த மனிதியினால் எப்படி அந்தளவு சூளுவாகப் புரிந்திருக்க முடியுமோ? சிறிதுநேரத்தில் , “எனக்குச் சந்தோஷம்தான் பொம்பிளப்பிள் எதை பிறந்தது. பொம்பிளபிள் பிறக்கவேண்டுமென்றுதான் நானும் கல்லெடுத்த கோயிலெல்லாம் கையெடுத்து நிண்டனான் . வயித்து அசைவிலயே என்ன பிள்ளையெண்டு எனக்குத் தெரிஞ்சுட்டுது . எண்டாலும் உம்மையும் கட்டு நிச்சயப்படுவமையெண்டுதான் நீர் போன மூறை வந்திருக்கக்கே என பிள்ளை பிறக்காமெண்டு கட்டன் . நீரும் ஆம்பிளப்பிள் எதைதான் என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லியிட்டீர் . எனக்கு உள்ளுக்க கொஞ்சம் மனவறுத்தமாய் இருந்துது . சரி, கனநாளில்லைத்தானே, பிறந்தாப் பிறகு பாப்பமெண்டிருந்தன் . ஆஸ்பத்திரியில்தான் பிள்ளை பிறந்தது . உவர் கட்டநிண்டவர் . நான்கண் முழிச்சவாடனை என்ன பிள்ளை எண்டதைதான் முதல் கட்டது . பொம்பிளப்பிள் எதைஎண்டு சொன்னார் . உடனடியாய் உம்மதைதான் நினசைசன் . சரி, விடும் . இப்ப ஆர்வெண்டது, ஆர் தோற்றது எண்ட கதவை என்னத்துக்கு? என்றை ஆசை நிறைவேறியிட்டது, அதுதான் எனக்கு முக்கியம் . அது ஆண் மபிச்சாயிருந்தாலும் சரி, பணை மபிச்சாயிருந்தாலும் சரி” என்று நிலமையைச் சமாளித்தான் . சாதத் திரி கொஞ்சம் தெளிந்தார் .

சாதத் திரி வீட்டுக்கு வந்தால் என்ன வலை சயெத்துக்கொண்டிருந்தாலும் பாதியில் விட்டுவிட்டு ஓடிவருகிறவள் அம்மா . அன்றைக்கு முடித்துவிட்டுத்தான் வந்தாள் . அப்படியிருந்தும் அவள்தான் கோப்பி போட்டுக் கொடுத்தது . அதில் சாதத் திரி கொஞ்சம் மனச் சமாதானம் அடந்திருக்க முடியும் .

சிறிதுநேரத்தில் சாத்திரி கடைக்கிறார்: “மகன் இன்னிக் கு பள்ளிக் கு போகலியோ?”

“எங்க, சாத்திரியார்? போன கிழமை மூழ்க் பட்டுத் தட்டுக்கை. நெருப்புக் காச்சல் மாதிரி சரியான காச்சல். அவரும் ரண்டுநாள் வலையைக் குப் போகாமல் பக்கத்திலயே நிண்டார். சின்னாஸ்புத்திரியில் ஏலாதெண்டு பிறகு யாழ்ப்பாணத்துக்கு பியசேடாக் குத்தரிட்ட கொண்டுபோய்க் காட்டித்தான் சுகமாச்சு. அதுவும் ஒரு மாயம் போலதான் நடந்துது. இதபற்றி உம்மிட்டதான் ககேகவணுமிண்டு இருந்தனான். பாரும், பிள்ளை இன்னும் காச்சல் மாறாமல் உழத்திக் கொண்டு கிடக்கிது. போட்ட ஊசிக் கு கொஞ்சம் கட்ட சுகத்தகைக் காணலேல். நான் பக்கத்தில் பட்டுத் திருக்கிறன். நடுச்சாமமிருக்கும். அப்பதான் கண்ணயந்திருக்கிறன் போல. அப்ப ஒரு கனவு. ராசா எங்கயோ நிண்டு விளையாடறான். எதோ கனக்க மிருகங்கள் பிள்ளையை மிதிச்சு மோதியிடுறமெண்டு ஓடிவருகுதுகள். ‘ஐயோ, என ர பிள்ளை! யெண்டு நான் கத்துறன். அப்ப திடுமன ஒரு ஆனலை வந்து தும் பிக்கையிலை ஒரு கம்பனை வசைச்சு ஆட்டி ஆட்டி அந்த மிருகங்களகைக் கலகைக்குது. நான் டக்கெண்டு கண்மூழிச்சுப் பாத் தா, பிள்ளை உழத்திறதெல்லாம் நிண்டு பசோமல் கிடக்கு. மச்சு சீ ராய் வந்துகொண்டிருக்கு. முகமெல்லாம் வரே வரை. நான் நிமிந்து சீ லதைத் தலபைப்பாலவை வரே வயைதைத் துடசைச்சுவிடவெண்டு நெத்தியதைத் தொடா... நெத்தி பச்சதைத் தண்ணிமாதிரிக் குளிராய்க் கிடக்கு. நான் நெஞ்சு, கமக்கட்டு, கழுத்து எண்டு எல்லா இடமும்; தொடட்டுத் தொடட்டுத் பாக்கிறன். காச்சல் இல்லை.”

சாத்திரி வாய் நிறையை அட்டகாசமாய்ச் சிரிக்கிறார். “நான் உங்களுக்குச் சொல்லலியா, உங்களுக்கு வாலாயமான சாமி கணபதிதான்னு. அந்தச் சாமிதான் ஆனலை உருவத்தில் வந்து இப்ப உங்க மகனகைக் காப்பாத்தியிருக்கு.”

“மெய்தான் இருக்கும், சாத்திரியார்” என்று அம்மா பரவசப்பட்டும் கண்கலங்குகிறாள்.

மூர்கா.... மூர்காவென்று வாய் நிறையைச் சொல்லுகிறவள் அம்மா. எந்த இட்டல் இடஞ்சலுக்கும் அவளுக்கு ‘அப்பனே மூர்கா!’ என்றுதான் வரும். அன்றகைக்கு அவள் பிள்ளையாரப்பா என்றும் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

அந்த உரையாடற் கணத்தில் நான் எங்கிருந்தனே என்பது எனக்கு இப்போது ஞாபகத்திலில்லை. அங்கனதான் எங்கனயோ ஏதாவது செய்துகொண்டு நின்றிருப்பனே. ஆனால் அந்த உரையாடல் ஒரு சொற் சித்திரமாயும், அம்மா யானகை கம்பனை ஆட்டிய வித்தகைக் காட்டியமை ஒரு அழியாச் சித்திரமாயும் இன்றும்

காடும் பார்த்துக் கிற ஆசை உருவாகியிருக்க வேண்டும். யானை ஒரு காட்டும் மிருகம் எனப் பதைத் தவிர வேறு விபரம் தெரிந்திருக்க முடியாத வயதுதான் அப்போது எனக்கு. முதலாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தேன். முந்திய வரும் அரிவரி படித்துக்கொண்டிருந்தபோதுதான் நான் பால் குடியை நிறுத்தியதும். 'இதென்ன, வக்கங்கட்ட வலை? இந்த இளந்தாரி வயசில போய்ப் பால் குடிச்சுக்கொண்டு' என்று பார்த்தவர்கள் கலி சய்ய சய்ய பள்ளி முடிந்து மதியத்தில் ஓடி வந்து அம்மாவை இழுத்துப்போய் இருத்தி நான் தாய் மூலம் உண்டிருக்கிறேன்.

ஓளவையார் சினிமாவில்தான் நான் முதன் முதலாக அசையும் யானை பார்த்தது. அப்போதும் அந்தப் பெருமிருகம் எனக்கு 'ஆனை'தான். நான் பெரியவனாக வளர்ந்து மிருகக் காட்சி சாலையில் பார்த்தும் வரல எனக்கு யானை அசையும் படமாகவே இருந்தது. அப்போது 'ஆனை' எனப் பது 'யானை' ஆகியிருந்தது.

மிகப் பின்னால்தான் காட்டானயொன்றை நான் நரேலில் கண்டேன்.

ஒருவகையில் சொல் ஒன்று என்னில் ஏறிநின்று சய்யத் த மிகப்பெரும் விளையாட்டங்களில் ஒன்றாக, முதலாவதாக, இதனைக் கொள்ள முடியும்.

(முனை 2 தொடரும்)

bdevakanthan@yahoo.com